

KÜRESELLEŞME SÜRECİNDE İKİNCİ AŞAMA VE TÜRKİYE... SÜRECİN MANİFESTOSU!..

Münir Aktolga
Ekim 2019

(Bu makale, yayına hazırladığım yeni kitaptan alınmıştır -, Batı’da Kapitalizm Gelişti de Osmanlı’da Neden Gelişemedi , Bilişsel Tarih ve Toplum Bilimleri açısından Osmanlı’dan Bu Yana Türkiye’de Kapitalizmin Gelişme Diyalektiği“-)

İÇİNDEKİLER

KÜRESELLEŞME SÜRECİ NASIL BAŞLAMIŞTI, SONRA NASIL EVRİLDİ.....	1
KÜRESELLEŞME SÜRECİNİN İKİNCİ AŞAMASI!.....	2
İKİ SAPMA.....	5
TEK ÇIKAR YOL, “TARİHSEL UZLAŞMA” ANLAYIŞINA SARILARAK İLERLEMektİR.....	8

Eskiden, yani 21. Yüzyıl öncesinde -“küreselleşme süreci” öncesinde“- olay açıldı! Bu durumda, ulus devletin kanatları altında gelişip büyüyen sermaye ile ulus devlet arasında hiçbir çelişki yoktu. Tam tersine, sermaye ancak kendi ulus devletinin koruyucu kanatları altında dünya pazarlarına açılarak ulus devletin silahlı gücüyle yarattığı nüfuz bölgelerini pazar olarak kullanabiliyordu. Bu dönemde yaşanan bütün savaşların nedeni de zaten “kapitalist ülkelerin kendi aralarında dünya pazarlarını yeniden paylaşmaları” kavgasından ibaretti!..

Ancak, ne zaman ki Soğuk Savaş sona erdi, “tekleşen yeni bir dünya ile birlikte “küreselleşme süreci” adını verdiğimiz yeni bir süreç ortaya çıktı, ondan sonra işlerin değişmeye başladığını görüyoruz! Bu durumda artık, ulus devletin sınırları ve koruyucu kanatları, küresel bir oyuncu haline gelmeye başlayan sermaye için dar gelmeye başlıyordu!.. Tıpkı o ipek böceği kurtçuğu gibi, kendi ördüğü kozasının içinde kanatlanıp kelebek haline gelen sermaye, artık “küresel sermaye” haline dönüşerek, ulus devlet kabuklarını sırtından atmaya, dünyanın dört bir yanına uçup giderek, neresi kendisi için kârlı ise oraya konup, orada üretim faaliyetini sürdürmeye başladı!.. İşte, 21. Yüzyıl’ın -ona damgasını vuran bu ilk döneme özgü “küreselleşme sürecinin”- en önemli gerçeği budur... Bu temel olguyu kavramadan içinde yaşadığımız süreçte başka hiçbir şeyi kavramak mümkün değildir!..

Gelişmiş ülke ulus devletleri başlangıçta -küreselleşme sürecinin ilk evresinde- bütün bunları hiç anlayamadılar. Onlar sandılar ki, “oh ne güzel, sermaye ihracının önündeki bütün engeller kalktı artık”! Ve, 20. Yüzyıl kalıntısı “emperyalizm” anlayışlarıyla onlar da bu süreci desteklediler!..

Sonuç; sermayenin anavatanı gelişmiş ülkelere doğru muazzam akışı oldu...

İşte, bizde AK parti’nin iktidara geldiği dönem, tam bu sürecin o ilk aşamasında esen rüzgarlara denk gelmiştir. Bu dönemde, Amerika’dan Avrupa’ya kadar bütün Batılı ülkelerin AK Parti hareketini desteklemelerinin altında yatan da, iç dinamikle dış dinamik arasındaki söz konusu bu uyumdur...

Ancak, gelişmiş ülke ulus devlet yöneticileri bir süre sonra farkına vardılar ki, işler hiç de öyle düşündükleri gibi gitmiyordu!.. Kendi koruyucu kanatlarının altında besleyip büyüttükleri sermaye şimdi artık çılgınlar gibi gelişmekte olan ülkelere doğru gidiyor, yeni yatırımlarını oralarda yapıyordu. “Gelişmekte olan ülkelere” üretim maliyetleri daha azdı; buralarda yapılan yatırımın pazarın genişlemesine neden olarak daha kârlı

hale geldiği de farkedilen sermaye artık eski anavatanlarında hiç yatırım yapmamaya başlamıştı!..

Ve onlar -yani gelişmiş ülke ulus devletleri- yavaş yavaş, “küreselleşme süreci” denilen sürecin kendi aleyhlerine işlemeye başladığını hissettiler!..

Hani o “Dimyad’a pirince giderken evdeki bulgurdan da olma” sözü vardır ya, aynen buna benziyordu durum!! Önceleri, küreselleşmeyi “emperyalizmin zaferi” olarak alkışlayan ve destekleyen 20. Yüzyıl’ın egemenleri, şimdi artık, neye uğradıklarını anlayamamanın şaşkınlığı içinde, ayaklarının altından hızla kayıp gitmeye başlayan o eski zemini muhafaza edebilmek için, atalet direnciyle frene basarak, aleyhlerine işlemeye başlayan süreci geriye döndürebilmenin çarelerini aramaya başlamışlardı...

Ama, adına “küreselleşme” denilen bu sürece karşı oluşan potansiyel sadece gelişmiş ülkelerin ulus devlet yöneticileriyle sınırlı değildi!..

Yatırımların neredeyse durma noktasına gelmesi ve işsizliğin artması ilk adımda buralarda yaşayan insanları da etkiliyor, onları da yeni arayışlar içine sokuyordu... İşte, popülist bir söylem olan “yeniden büyük Amerika” sloganının büyümesine kapılarak kitleleri Trump’un arkasında toplayan sürecin özü budur!.. İngiliz ulus devletinin ve 20.Yüzyıl özlemi içinde olan burjuvaların, kitleleri de peşlerine takmak için kullandıkları popülist “Brexit” refleksinin özü budur!.. Ve de son yıllarda, bütün diğer gelişmiş Avrupa ülkelerinde yükselen, yarı popülist -20.Yüzyıl kalıntısı- “yeni sağ” hareketlerin altında yatan neden budur...

KÜRESELLEŞME SÜRECİNİN İKİNCİ AŞAMASI!..

İlk adımda, sermayenin gelişmekte olan ülkelere akışını destekleme amacıyla, gelişmiş ülkeler tarafından ileri sürülen bütün o “demokratikleşme” talepleri falan, bu ikinci aşamada yavaş yavaş anlam değiştirmeye başlıyordu!.. Bunlar artık, demokratikleşmeyle birlikte insanların ekonomik talepleri de artacağı için, işgücü maliyetlerini arttırarak, buraları küresel sermaye açısından çekici olmaktan çıkarak talepler olarak görülüyordu!! Ancak, bir süre sonra bu da yetmedi ve gelişmiş ülke ulus devletleri “demokratikleşme” ve “özgürlük talepleri” adına, gelişmekte olan ülkelerde huzuru bozacak her türlü hareketi de desteklemeye başladılar!.. Bütün mesele, küresel sermaye çevrelerine, “bakın artık oraların eskisi gibi çekici bir yanı kalmadı, yatırım ortamı bozuldu, en iyisi siz gene eski anavatanlarınıza geri dönün” mesajını verebilmektir!..

Şöyle bir etrafınıza bakın, sizce Amerika FETÖ’yü, PKK’yı falan neden destekliyor? Sadece Amerika mı!?. Öteki Avrupa ülkeleri de Türkiye’nin karşısında aynı havaya girmediler mi!.. Yoksa bunlar birden imana gelerek “halkların devrimci mücadelesine” destek vermeye mi başladılar!?

Hadi o gelişmiş ülke ulus devletçi gerici reaksiyonları bir yana bırakalım, az önce de altını çizdiğimiz gibi bunların gene bir anlamı, nedeni var; peki, ya halâ o 20. Yüzyıl kalıntısı ideolojik dünyalarının içinde yaşayan “ilericilere-solculara” ne demeli!?

Bunlar da, sanki eski düşmanları ortadan kalkınca boşlukta kalarak, “emperyalizme karşı” kendi “ilerici-solcu” kimliklerini üretemeyecek olmanın verdiği korkuyla, tersinden, aynı sürecin içindeki oyuncular olarak yerlerini almaya çalışmıyorlar mı!?!.. II. Dünya Savaşı’nın bittiğinden habersiz bir şekilde halâ dağlarda saklanarak yaşamlarını devam ettirmeye çalışan o Japon askerleri gibi değil mi bunlar da!..

Hep şunu yazıyor ve söylüyorum: Bugün artık mücadele 20. Yüzyıl kalıntısı eski dünyanın güçleriyle, enerjisini 21. Yüzyıl dinamiklerinden alan yeni dünyanın sivil toplumcu güçleri arasında cereyan ediyor. 20. Yüzyıl koşulları içinde bir yeri ve anlamı olan bütün o “sol”-“sağ” vb. gibi kavramların hepsi artık içerik değiştirmiştir. Bu ideolojik akımların hepsi artık 21. Yüzyıl dinamiklerinin karşısında ittifak halindedirler; bazan açıkça, belirli bahaneler uydurup aynı safta durarak, bazan da birbirleriyle çatışıp birbirlerinin varoluş koşullarını yaratarak!.. Bütün hikaye bundan ibarettir!.. Artık, mücadeleyi 20. Yüzyıl zemininde sürdürenlerin gerici-sağ, 21. Yüzyıl zemininde kalarak yol almaya çalışanların ise, ilerici-sol olarak yer aldığı yeni küresel bir oluşumdur bu!..

Peki, küreselleşme sürecine karşı gelişmiş ülke ulus devletlerinin içine girdiği reaksiyona dayalı bu atalet direnci gelişmekte olan ülkelerde nasıl karşılandı?..

Bu durumda, gelişmekte olan ülkelerin önüne de iki yol çıkıyordu; ya onlar da gelişmiş ülkelerin küreselleşme karşıtı ulusalcı reaksiyonlarına karşı, aynı kulvara inerek, savunma psikolojisiyle, aynı tonda cevap vererek reaksiyonist bir çizgi izleyecekler, ya da 21. Yüzyıl'a damgasını vuran dinamikleri de -küresel sermaye çevrelerini de- arkalarına alarak, gelişmiş ülke ulus devletlerinin atalet direncine hiç aldırış etmeden, onları kendi egemenlik alanlarında -20.Yüzyıl kulvarlarında- yalnız bırakarak 21. Yüzyıl kulvarlarında yollarına devam edeceklerdi... Yani, ya provokasyona gelip 20. Yüzyıl'ın egemenlerine onların güçlü oldukları alanda laf yetiştirmeye çalışacaklar, ya da hiç arkalarına bakmadan yollarına devam edeceklerdi... Ama bunun için de tabii küreselleşme sürecini, bu sürecin üretici güçleri geliştirici dinamiklerini iyi kavramaları, bu dönemdeki gelişmenin, ilerlemenin, kerameti kendinden menkul o antika yapılarından değil, 21. Yüzyıl dinamikleriyle bütünleşmekten kaynaklandığını görebilmeleri gerekiyordu...

Peki görebildiler mi?.. Diğerlerini bir yana bırakırsak, Türkiye görebildi mi?.. Soruyu şöyle de ortaya koyabilirdik: AK Parti ve hükümet ne kadar görebildi bu süreci?..

Bence, işin derinliklerine inerek göremediler!.. Ne doğru dürüst küreselleşme sürecini anlayabildiler, ne de bu sürecin aşamalarını!..

Çok ince bir çizgi vardı arada. AK parti kurmayları, karşılarındaki ulus devletçi cephe süreci provoke etmeye çalıştıkça, yapılması gerekenin, “daha çok demokrasi” diyerek küresel dinamiklerle olan ittifakları daha da güçlendirip, onları ülkeye çekme yönündeki çabalara daha da hız vermek olduğunu anlayamadılar. Ve giderekten, onların da “beka” korkusundan kaynaklanan ulus Devletçi-reaksiyonist yanları öne çıkmaya başladı... Öyle ki, “görüyorsunuz, biz ne yaparsak yapalım olmayacak, çünkü ortada bütün bu hareketleri koordine eden bir üst akıl” var, “bunlarla onların anladığı dilden konuşmak lazım” noktasına gelerek, 21.Yüzyıl kulvarlarını terkedip, gelişmiş ülkelerin ulus devletleriyle, onların egemen oldukları alanda, onların istedikleri şekilde ulus devletçi reaksiyonlarla denge oluşturma yoluna girdiler...

Yok efendim, silah sanayiini yeniden organize etmekmiş de, yok savaş uçakları, uçak gemileri yapmaya çalışmış da!.. bunlar hep içine girilen bu yeni yolun-sürecin sonuçları oldu. İyi güzeldi de, ülkenin zaten sınırlı olan kaynaklarını-tasarrufunu bu alanlara harcamaya başlarken, “yahu kardeşim, bu saatten sonra biz uçak gemisi yapsak ne olur, bu platform zaten onların -20.Yüzyıl'ın egemenlerinin- platformu, bu alanda onlarla boy ölçüşmeye kalkmak çıkar yol değildir” diye düşünmek hiç akıllarına gelmedi; geldiyse bile, içine girilen Devletçi-milliyetçi-dinci ideolojik yolun sonucu olarak ortaya çıkan savunma psikolojisi onların sağlıklı düşüncelerini engelledi...

İşte Devletin -eski Türkiye'nin Devlet'inin- istediği de tam olarak buydu zaten!.. Bu fırsatı kaçırmıydı hiç! Hemen, o da aldı sazi eline ve başladı çalmaya: "Türkiye dış güçlerin saldırısı altına girmiştir, içerde de bunların işbirlikçileri vardır. Yapılacak iş, Devletin bekası uğruna yerli-milli Devletçi unsurlarla ittifak kurarak işbirlikçilere karşı reaksiyoner bir duruş almaya çalışmaktır..."

"Demokrasi mücadelesi" diyerek yola çıkan ve o ilk on küsur yılda bu alanda epey de mesafe kateden AK Parti kendini Devletçi ulusalcıların ve MHP'nin kollarında böyle buldu işte!..

Ne içindi peki? "Türk tipi Başkanlığı" garanti altına alabilmek için mi idi her şey!?! Sanki, "Türk tipi Başkanlık" gelince "patinaj yapma" durumu birden ortadan kalkacak mıydı!? "Denize düşen yılan sarılır" hesabı, bir zamanlar Demirel'in düştüğü "Milliyetçi Cephe" tuzağına şimdi de onlar düşüyordu... Ne diyelim, Allah kurtarsın!..

Bu sonuç zaten her şeyi açıklıyor!.. Gelişmekte olan bir ülkede işin içine ideoloji ve hamaset girdiği an olayın biteceğini gösteriyor!.. Çünkü artık o andan itibaren sürecin yönetimi 20. Yüzyıl kalıntısı ulusalcı Devletçi güçlerin eline geçmeye başlıyor, etki-tepki yöntemi gittikçe yoğunlaşan bir tırmanışa neden oluyor ve sen artık bu sürecin esiri haline geliyorsun... Ne demekti, "söz konusu olan Devletin bekası" idi!.. Bu noktada başka bir şey söz konusu olabilir miydi?..

İdeoloji ve hamaset, tıpkı bir virüs gibi zihinlere neden ve nasıl girdi?..

Bakın, AK Partinin iktidarda olduğu küreselleşme sürecinin o ilk döneminde ülkeye 650 milyar dolar küresel sermaye girmiş!.. Bu ne demek biliyor musunuz? Cumhuriyet'in kuruluşundan AK Parti iktidarı dönemine kadar gelen yabancı sermayenin 20 milyar dolar civarında olduğunu düşünürseniz bu rakamın önemi daha bir anlam kazanır!.. Bu dönemde „Türkiye'nin adeta üçe katlandığını“ söylerken bu gerçeği gözlerden uzak tutmamak gerekiyor...

Peki ya sonra, gelişmiş ülke ulus devlet provokasyonları başlayıpta bizimkiler de işi ulusalcı kabadayılığa verip onlarla, onların güçlü olduğu kulvara inerek orada güreşmeye kalkınca ne oldu?..

„Eldeki imkanlarla bir yere kadar gelebildik, daha ileri gidemiyoruz, patinaj yapmaya başladık“ diyordu başbakan Erdoğan -o zaman henüz daha Başbakanı- içine girilen yeni süreci böyle dile getiriyordu!¹ Getiriyordu ama peki sonra ne oldu; „yerli milli“ çözümler ararken girilen „ittifaklar“ kurtarabildi mi bizi „patinajdan“?.. Bırakın kurtulmayı bir yana, bu süreç bize „beka sorunundan“ başka ne getirdi?..

Neresinden bakarsanız bakın, 21. Yüzyıl koşullarında büyümenin, gelişmenin yolu, son tahlilde “yeni bilgiler üretip piyasaya katma değeri yüksek mallar sürebilmekten” geçiyordu. Ama henüz daha doğru dürüst bir eğitim sistemimiz bile yoktu bizim! En önemlisi de, nasıl bir eğitim sistemine sahip olmamız gerektiğini bile bilmiyorduk!² E, bu durumda nasıl yeni bilgiler üreterek katma değeri yüksek mallar elde edecektik ki?.. “Şanlı geçmişimizle” övünmek bizim için yeterli olacak mı idi!..

İKİ SAPMA...

İşte tam bu noktada „çaresizlik“ iki eğilimin, ideolojik kökenli iki sapmanın ortaya çıkmasına neden oluyordu...

¹ <http://www.aktolga.de/m54.pdf>

² „Nasıl Bir Eğitim Sistemine İhtiyacımız Var?“ <http://www.aktolga.de/z4.pdf>

Birincisi açıklı; eski Devletçi-Kemalist statükonun, ie kapanmacı, Devletçi, statik dünya görüşünü savunanların çizgisi idi bu. Az üretirsen, az enerji tüketir, az ithal girdi kullanırdın olur biterdi, ne cari açık kalırdı ortada ne bir şey!! Bunların -bu ‘Beyaztürk Mahalle’ sözcülerinin- bütün söylediklerinin, yazıp çizdiklerinin özü esası bu idi!! Türkiye’de „sol“ muhalefet diye boy gösterenlerin de sahip çıktıkları bu politika eski Devletçi paradigmanın günümüzdeki uzantısından başka bir şey değildi aslında! Onların bütün dertleri, kaybettikleri eski cennetlerine yeniden kavuşabilmekten ibaretti! Her türlü yeniliğe karşı çıkan bu gerici muhalefete göre en kestirme yol, hiçbir şey yapmamaktı!! Devletçi elitler toplumun ürettiği bütün nimetlerden yararlanırken, diğer insanlar da, köylerine dönerek „şükür“ deyip, „doğayla içiçe“ „huzur içinde“ yaşasınlardı!! Bunların dünya görüşü bu idi!..

İkincisi ise, AK Parti’nin içinde filizlenen yeni tipten Devletçi milliyetçi akımdır. Bunlar da, eski “Beyaztürk”-Devletçi statik-ie kapanmacı dünya görüşüne karşı çıkarlarken, işi abartarak meseleyi başka bir uç noktaya götürüyorlar ve tek çıkar yolun „genleşmeci,, “Siyah Türk”-Devletçi bir yayılma politikası olduğunu söyleyerek, yeni Osmanlıcı-„emperyal“ bir ülke haline gelmemiz gerektiğini savunuyorlardı!..

Davutoğlu’nun „stratejik derinlikli,, politikalarının arkasına gizlenerek, onu, milliyetçi-Devletçi-yayılımacı bir anlayışla yorumlayan bu çevreleri sakın küçümsemeyelim; en az birinciler kadar tehlikeli bir sapmadır bu da! Ayrıca, iktidar partisi içinde geliştikleri için, bunların işi daha da tehlikeli noktalara götürebilme potansiyelleri olduğunu unutmayalım!..

Peki bütün bunları Türkiye’yi yönetenler bilmiyorlar mı?..

İdeoloji denilen nöronal programlar nöronal ağırları işgal eden zihinsel virüslere benzer!.. Öyle ki, bunlar beyine bir kere girince artık ondan sonra insan beyninin işleyişi aynen bir computerin işleyişi gibi olur!! Nasıl, bir computer kendisine yüklenmiş olan -„software“- program ne ise ancak ona göre çalışabiliyorsa, insan beyni de o andan itibaren ideoloji adı verilen programa göre işler hale gelir!..

Siz bir kere, „patinaj yapma“ sorununu, bilgi üreterek çözmeye yolundan çıkararak, olayı „Kemalist nesiller yerine İslami nesiller yetiştirerek“ ideolojiyle çözmeye anlayışına havale etmişseniz, bundan sonra artık ağızınızla kuş tutsanız fayda etmez!³ 21. Yüzyıl kulvarlarında karşınıza çıkan problemleri ancak „atalarınızın stratejik derinliğine sarılarak, onlardan alacağınız kuvvetle“ çözmeye kalkarsınız!..

Dersiniz ki, „1. Dünya Savaşı bizi parçalamak için çıkarılmıştı. Sonra, bize -buradaki biz Osmanlı’dır- ait olan mülk -Osmanlı mülkü- parçalanarak buralarda bir sürü sunni devletçikler kurdurdular. Ama şimdi artık devir değişmiştir; zaman, artık son yüz yılda “açılan parantezi kapatma” zamanıdır. Osmanlı mülkünü tekrar birleştirerek Osmanlı’yı küllerinden yeniden diriltme, İslam’ın koruyucusu sıfatımızı yeniden kazanarak büyük devletler kulvarında yerimizi tekrar alma zamanıdır...“

Bütün bunları benim „Siyah Türk jakobenler“ dediğim çevrenin ideologları açıkça yazıp duruyorlar!.. Olay böyle konunca da tabii o zaman ne oluyor; „zaten bize ait olan“ „mülkteki“ her şey, „bizden zorla çekilip alınmış “zenginliklerimiz“ haline dönüşüyor ve bunları tekrar „misak-ı milli“ sınırlarına katmak bizim için “milli” bir görev haline geliyor!.. Ayrıca -en önemlisi de- bu andan itibaren, bütün o eski Osmanlı mülkü ülkelerin „iç işleri“ de bizim i işimiz olarak yorumlanmaya başlanıyor... Ne sanıyorsunuz, bir Suriye, Libya vb. problemlerinin içine ne oldu, nasıl oldu da öyle daldık gittik!..

³ „Beyaztürk“ ideologlar kendilerini „Kemalist nesiller yetiştirmeye“ programlamıştı, daha sonra gelen „Siyah Türk“ ideologlar ise, Türkiye’yi „İslami nesiller yetiştirerek kurtaracaklarını“ hayal ediyorlar!..

Nedir bizim derdimiz?..

Hep altını çizme ihtiyacını hissediyorum, 21.Yüzyıl'da yaşıyoruz artık, uyanalım! „Misak-ı Milli“, „eski Osmanlı mülküne sahip çıkmak“ falan deyip duruyoruz!! Bu türden hayalci -sübjektif idealist- bir politikanın tarihin „derinliklerinden“ gelen gerekçelerini sayıp döküyoruz, nedir bizim derdimiz Allah aşkına?.. İslam ükeleriyle, Orta Doğu'yla olan ekonomik, ticari ilişkileri geliştirmekse mesele tamam, ama, bu durumda rahat olmamız gerekir. Ortak kültür, aynı dine sahip olmanın verdiği ortak değerler zaten bellidir. Yapılacak iş, son yüz yılda Oryantalizmin ördüğü duvarları aşmak, aradaki yabancılaşmayı ortadan kaldırmaktır. Davutoğlu politikalarının „stratejik derinliğini“⁴ burada arayacaksa mesele yok, bu konuda aynı görüşteyiz. Ama yok eğer bunlar bahane ise, mesele, „Osmanlıcılığı“ falan bahane ederek AK Parti ideoloğluğuna soyunan bazılarının iddia ettikleri gibi yeni bir „paylaşım savaşının“ içine girmekse, o zaman işin rengi değişiyor!..

Açık konuşalım demiştik!. Hiç kimse boşuna heveslenmesin, „yeni bir paylaşım savaşından“ falan medet ummak hikayedir artık, çünkü dünya değişmiştir!..

Bu türden çabaların astarı yüzünden pahaliya oturur, oturuyor da zaten! Türkiye'nin yükselişini „Kapitalizmin Eşitsiz Gelişmesi Kanunu“ kapsamında değerlendirerek, olup bitenleri, bir zamanlar Almanya'nın yükselişi mantığıyla ele almaya çalışmak her şeyi çıkmaza sokar... Bu nedenle, önce şu gerçeğin altını bir kere daha çizelim. Yeni bir „paylaşım savaşı“ peşinde olanlar, etrafında olup bitenleri bu gözle değerlendirenler yanılıyorlar. Ne Arap Baharı, ne Mısır, Suriye olayları, ne de bugünkü İŞİD, ya da PKK sorunu yeni bir paylaşım savaşı boyutuyla ele alınarak açıklanamaz. İş bu noktaya indirgeyerek açıklamaya kalkmak, bu türden bir paradigma içinde çözüm yolları aramak daha başından meseleyi çıkmaza sokmaktır...

Unutun bunları unutun, sadece bu türden rüyaları değil, bütün o ideolojik çözüm yollarını da unutun! 21. Yüzyıl'da bu türden ham hayallerle bir yere varılamaz artık! „Emperyal, tam bağımsız Türkiye“ imiş, „genleşecekmişiz“! „Siyah Türk Jakobin“ ideoloğlara Allah akıl versin diyelim, başka ne denir ki!..

Bu sözler AK Parti'ye!..

Aslında, ilk on yılda AK Parti'yle birlikte Türkiye güzel bir yola girmiş, „yeni Türkiye“ hedefine doğru yürümeye başlamıştı. Hatırlayın, o ilk yılları... „Arap Baharı“ denilen demokratik kalkışma nasıl ve neden ortaya çıkmıştı sanıyorsunuz? Bütün o „eski Osmanlı mülkü“ Arap ülkeleri bizi taklit ediyor, bizim açtığımız yoldan ilerlemeye çalışıyorlardı. Bir „Erdoğan“ adı bile kitlelerin elinde özgürlük bayrağı haline gelmişti... Bunları unuttunuz mu, ne oldu size?.. Siz şimdi „beka sorunu“, „ecdadımız“ falan diyerek, tarih boyunca hepimize kan kusturan o Sultanlar'ın yolundan ilerlemeye çalışıyorsunuz, yazık değil mi (size de bu halka da...) Bu halk, bu insanlar size güvendiler, neden onları hayal kırıklığına uğratma riskine giriyorsunuz...

“Ölü kuşakların geleneği yaşayanların üzerine bir kabus gibi çöküyormuş” gerçekten!.. Bir şeyi, bilinç dışı olarak, yapıyorsunuz, ediyorsunuz, ama iş bütün o yapılanları açıklamaya gelince, alıyorsunuz olayı halâ eski yapının-paradigmanın içine hapsederek orada-onunla açıklamaya çalışıyorsunuz!!.. Gerçekten ilginç bir durum bu..

⁴ <http://www.aktolga.de/z2.pdf> , “STRATEJİK DERİNLİĞİN” DERİNLİĞİ!.. -20.YÜZYIL’ DAN 21.YÜZYIL’A KÜRESEL PARADİGMA DEĞİŞİMİ VE “STRATEJİK ZİHNİYET”İN EVRİMİ”

Ben bütün bunları yaşanan tarihsel sürecin içindeki travmatik olaylarla açıklıyorum...

Düşünün, yüzyıllar boyunca hep “sürü” (“Reaya” sürü demektir) yerine konmuş bir “yönetilenler” kitlesi var önümüzde. Bu insanların Devletin karşısındaki statülerine “kul” denmiş, yani var iken yok sayılmış bu insanlar hep... Her seferinde, her “biz de varız” deyişlerinde yumruğu yemişler kafalarına, ezilmişler!.. Ta o “Babailer”den Şah Kulu’na, Şeyh Bedreddin’den, Celaliler’e, Anadolu’daki diğer isyanlara, Serbest Fırka’dan Demokrat Parti’ye kadar hep aynı şey tekrarlanmış durmuş... Şimdi evet, köprülerin altından çok sular aktı artık, ama bu insanlar halâ geçmişte yaşanan o travmatik olayların etkisi altındalar. Baksanıza Erdoğan’a, iki lafından birisi “ben kefenimi giydim de çıktım yola” oluyor!.. Hepsini bir yana bırakın, daha geçenlerde AK Parti’li gençlere “ölmeye hazır mısınız” diye sordu!.. Gene bir konuşmasında da dedi ki, “bu kadar haksızlığın kol gezdiği bir dünyada yaşamak istemiyorum ben”!.. Karşısında ipe çekilmiş bir Menderes örneği varken, bir 15 Temmuz kabusu varken korkuyor tabii, ama haksız mı korkmakta?.. Ve bu korkuyla da Allah’a sığınıyor!.. Ama sadece bununla da kalmıyor, işi daha da garantiye almak için ideolojinin o kalın koruyucu duvarlarına ihtiyaç hissediyor. İşte varılan nokta budur...

Bu ülkede artık darbecilerin işi neden çok zor!..

1-Özal’la birlikte „Beyaztürk“-Devletçi burjuvaziyle Devlet sınıfı arasındaki mesafe açılmaya başlamış, aradaki tarihsel ittifak sona ermiştir... Baksanıza, bir 15 Temmuz gecesi bile Erdoğan’a ilk el uzatan eskinin o Devletçi burjuvaları oldu, yalan mı?.. O gece halka nasıl seslendi Erdoğan?.. Bir Hande Fırat’ın elindeki iPhone’nın ve Facetime’in ardında hangi irade vardı o an?.. Eskiden ülkede, Devletin koruyucu kanatları altında gelişen, içe kapalı, tekelci-ithal ikameci bir sistemle yetinen Devletçi bir burjuvazi vardı. Artık Türkiye’de bu şekilde içe kapanmayı arzulayan bir burjuvazi kalmamıştır. Çünkü, Özal’la birlikte (daha sonra da AK Parti bu yolda ilerlemiştir) dışa-küresel piyasalara açılmaya başlayan sistem, burjuvazinin bu kesimlerine daha geniş imkanlar sunar hale gelince, eskinin Devletçi burjuvaları da artık küreselleşme sürecinin yarattığı rüzgarları arkalarına alarak küresel sermaye zincirinin bir parçası haline gelmişlerdir... Bu nedenle, bugün artık TÜSİAD’la temsil edilen eskinin Devletçi burjuvalarının -hangi türden olursa olsun- bir darbeye destek olarak ülkeyi küresel süreçlerden koparıp içerde eskisi gibi tekelci bir yapının inşasına katkıda bulunma, eskiden olduğu gibi elde olanla yetinerek saltanat sürme özlemi yoktur. Küresel demokratik devrimin sunduğu olanaklar böylesi dar bir perspektifin çok daha ötesine taşıdığı için, 27 Mayıs’tan 12 Marta ve 12 Eylül’e ve 28 Şubat’a kadar bütün darbelerin arkasında olan bu burjuva kesimlerinin bugün artık böylesine bir darbecilikten bekleyecekleri bir şey kalmamıştır...

2-Aynı şeyler bunların rakibi durumunda olan Anadolu burjuvaları için de geçerlidir. Onlar da kendi varoluş koşullarını, ancak daha iyi kalitede malları daha ucuza üreterek, küresel pazarlarda seslerini daha çok duyurarak üretebileceklerinin farkındadırlar... 15 Temmuz sonrasında ortaya çıkan aşırı jakoben ruh halinin (yeni tipten „Siyah Türk“-Devletçi bir burjuva haline dönüşmenin) demokratikleşme sürecinin askıya alınmasının ülke genelinde ve küresel piyasalarda yarattığı duraksamalardan onlar da rahatsızdır...

İşçi sınıfını ve çalışanları saymıyorum bile!.. Türkiye kapitalizmi bugün öyle bir durumdadır ki, insanlar artık karınlarını küresel süreçlerle bütünleşen işyerlerinde, fabrikalarda doyuruyorlar... Ülkeyi bu süreçlerden koparmaya kalktığınız an bütün o çalışanları karşınızda bulursunuz...

Kısacası, bugün Türkiye’de artık, eski yapıdan kalma bir avuç „ulusalcının“ ve sübjektif idealist- pozitivist toplum mühendisinin dışında, darbeciliğe destek olabilecek hiçbir modern toplumsal sınıf ve tabaka bulunmamaktadır...

Türkiye’yi hiçbir şekilde bir Mısır’la -ya da diğer Ortadoğu ülkeleriyle- mukayese etmemek gerekiyor!.. Ne Anadolu burjuvazisinin modern-devrimci potansiyeli bir “Müslüman Kardeşler” olayıdır (sistemin iç dinamikleri, örneğin bir Mısır’a göre çok daha gelişmiş durumdadır), ne de Türkiye’nin bulunduğu konum itibarıyla dış dinamikler Türkiye’de bu türden altüstlüklere olanak vermezler...

Burada, “dış dinamiklerden” kastın, gelişmekte olan bir ülke olarak Türkiye’nin ayağına çelme takmaya çalışan gelişmiş ülkelerin ulus devletçi reaksiyonları olmadığını altını çizmek istiyorum! İleriye doğru hareket ettirici dış dinamik deyince ben bundan artık küresel dinamikleri -küresel sermaye çevrelerini- anlıyorum... Fetö’cülerini, ya da darbe hayalleri gören diğer ulusalcıları, ve de terör örgütlerini desteklese desteklese Batı’daki ulus devletçi unsurlar destekler... Sadece bir Trump’ın kubarmalarına, Brexit’e, ya da Avrupa’daki “aşırı sağcıların” provokasyonlarına bakmayın siz; sadece bunlara bakarak 20. Yüzyıl kalıntısı ulus devletçi güçlerin “güçlü” görünmelerine aldanmayın!.. 20. Yüzyıl’ı geri getirmek mümkün müdür? Bu soruya cevap verin yeter! Evet, mümkün müdür söyleyin?.. Eğer, “mümkün değil” diyorsanız, o zaman şunu anlamanız gerekir ki, onlar suyun akışını tersine çevirmeye, kaybolan o eski güzel günlere geri dönmeye çalışıyorlar... Bunlara bakarak yolunuzu şaşırmayın!..

TEK ÇIKAR YOL, “TARİHSEL UZLAŞMA” ANLAYIŞINA SARILARAK İLERLEMektİR...

Türkiye’de yaşanan sürecin tarihsel gelişme diyalektiğimize özgü, zamana yayılarak gelişen bir burjuva devrimi süreci olduğunu söylemiştik. Bu süreçte şu an içinde bulunduğumuz dönem, önceleri “Reaya”, sonra, Tanzimat’la birlikte “Devletin yurtdaşı”, Cumhuriyet döneminde ise “Halk”, ya da -kendi deyimleriyle- “Türkiye’nin Zencileri” diye anılan insanların Devleti ele geçirerek -ve tabii buna bağlı olarak da, Devlet tarafından ele geçirilerek- restorasyoncu-Devletçi-reaksiyonist bir yola girmeleri olayıdır...

Devrimin zafere ulaşması, yani yeni bir Türkiye’nin inşası ise, öyle eskinin içinde bir reaksiyon olarak ortaya çıkan güçlerin tepkisiyle falan gerçekleşemez. Yeni bir toplumu inşa olayını ancak yeni üretim ilişkilerini temsil eden bir sivil toplum başarabilir... Şimdi, yaşanan anın içindeki “kutuplaşma” ortamına bakarak “peki hani nerde bizde o sivil toplum” diyebilirsiniz?.. İşte, “tarihsel uzlaşma” anlayışı tam bu noktada ortaya çıkıyor...

“Tarihsel uzlaşma” nedir?..

Evet, “sivil toplum” bizde “tarihsel uzlaşmayla” ortaya çıkacaktır-çıkılmaktadır... Birçok insan bugün, şu an, hep mücadelenin eskinin içinde cereyan eden o kısır yanını görüyor ve süreci sadece “medeniyetler mücadelesi” yaniyla -iki kültür arasındaki çatışma yaniyla- ele alarak kavradığından, “taraf olmayan bertaraf olur” anlayışıyla kutuplaşmada taraf haline geldiği için, bütün bu çatışmaların içinden çıkıp gelen sentezi, çok kültürlü o MELEZ Türkiyeli insan tipini görmekte zorluk çekiyor...

Nerededir bu çok kültürlü “melez” insanlar?..

Bugün Türkiye’de, “Beyaz-Siyah” çatışmalarının içinden çıkıp gelen çok kültürlü-MELEZ insan tiplerinden oluşan sivil toplum unsurları, sistemin bütün elementlerinin (yani bireylerin, o birbirini yok etmek isteyerek çatışan unsurların bile) içindeki

potansiyelde gizlidir. Senin, benim, hepimizin içinde varolan “sağduyunun”, birlikte yaşamdan başka alternatifin bulunmadığı hissini, bu duygusal zeminden beslenen “demokrasi” anlayışının yönlendirdiği insan unsurudur o. Ne zaman ki “ taraflar” bu işin birbirlerini “yok ederek” bir sonuca bağlanamayacağını görecekler, işte o an birlikte yaşamın koşullarının neler olduğu ortaya çıkmaya başlayacaktır...

Soruyorum ben şimdi size, artık bundan sonra geriye dönerek sil baştan “Beyazların” Türkiye’sini yeniden inşa etmek -bu anlamda bir “restorasyon”- mümkün müdür?.. Biraz düşünün!?

Hemen ikinci bir soru: Ya tersi mümkün müdür? Bazılarının rüyasını gördükleri şekilde “yüz yıllık parantezi kapatarak”, son yüz yılı -aslında iki yüz yılı- yaşamamış kabul edip, Türkiye’nin geri kalan yarısını da “Siyaha” boyayarak yola devam etmek mümkün müdür!?..

Benim cevabım her iki soruya da “hayır” olacaktır... Çünkü, yeni bir “sivil toplum” gücünün -buna bağlı olarak da yeni bir Türkiye’nin- inşası artık Türkiye toplumu için varoluşsal bir sorun haline gelmiştir. Yani artık bu, bir süre daha ertelenmesi mümkün olmayan bir sorundur. Bu nedenle, sürece “Beyaz-Siyah” etkileşmesinin sentezi olarak oluşan yeni insanların el koyması, yani, “tarihsel bir uzlaşma” ile ortaya çıkan “sivil toplum” gücünün insiyatifi ele alması kaçınılmazdır...

Burada altı çizilen “sivil toplum” ve “tarihsel uzlaşma” anlayışı, hiçbir şekilde, “Beyazlarla” “Siyahların” mekanik bir toplamı olayı değildir! Ben bir SENTEZDEN bahsediyorum! Çok kültürlülüğü içselleştiren -içselleştirmek zorunda kalan- insanların, hem zorunlu, hem de doğal birliğinden bahsediyorum... Başka türlü olamayacağı için, yaşamı devam ettirme mücadelesinin zorunlu kıldığı bir yeni üst kimlikten bahsediyorum...

Çok mu hayalciyim dersiniz? Ama unutmayın, bu noktadaki „hayal“ varoluşsal bir sorundur!.. Yani, ya bu konudaki „hayalleri“ gerçeğe dönüştürürüz, ya da yok olur gideriz!..

Bütün yapılması gereken, anlamsız korkulara kapılmadan, ideolojik saplantılar içine girerek gücümüzü abartmadan, gelişmekte olan bir ülke olarak güç kaynağımızın ne olduğunun bilincine varıp, iç ve dış dinamikler açısından modern üretici güçlerinin birliğini sağlayarak TARİHSEL BİR UZLAŞMA anlayışı içinde yeni Türkiye hedefine doğru yürüyüşe devam etmektir...

“Devrimin ikinci aşamasına” giden şu an içinde bulunduğumuz yolun diyalektiği bundan ibarettir...